

De *boulevardier* verdwijnt van de boulevards als de vreemdelingen er komen. Hij is Parijs ontvlucht tijdens de wereldtentoonstelling van '89.

Er blijven, er komen er, vooral tijdens het reisseizoen, allerlei soort van *camelots*.

De ingewijde verwondert er zich niet over dat ik, zoo terstond na den *boulevardier*, ga spreken over den *camelot*. Deze laatste heeft, in den regel, niet minder geestigheid tot zijne beschikking dan de eerste, niet minder *bagou* of *bagoult*. Ge hebt meermalen, in Parijsche couranten en in Fransche romans, over hem gelezen. Laat mij hem u voorstellen: hij is op den boulevard in zijn waar element, op zijn geliefkoosden jachtgrond.

Indien men het woord *camelot* opzoekt in een woordenboek van Parijsch *argot*, vindt men het volgende:

Camelot = dief. Figuurlijke beteekenis van camelot: slechte stof, vaker genoemd camelotte.

Camelot = verkooper van slechte stoffen, die de huizen langs gaat in de dorpen of zijne waar op straat uitstalt. Camelotte beteekent ook gestolen waar.

Laten wij nu meteen maar zeggen dat *bagou* of *bagoult* sedert eeuwen be- duidt: groote woordenrijkheid, overredingskracht, doorgaans aangewend ter mystificatie of tot een bedrieglijk doeleinde.

Ons woordenboek is niet volledig. De Parijzenaar noemt *camelot* elken straatventer, of hij met kranten, met boeken of met speelgoed te koop loopt, of hij eerlijk is of niet, druk redeneert of zich bepaalt tot schreeuwen. Gewapend met onze aangevulde omschrijving, zullen wij nu den *camelot* aan 't werk zien. Wij behoeven daarvoor ons koffiehuis of, juister, ons „terras” niet te verlaten.

Vooreerst komt er elke minuut een *camelot* met couranten voorbij:

„Demandez la *France*, la *Cocarde*, les dernières nouvelles de la Chambre.”

„Le cataclysme du Panama” Dit wordt schel en langzaam uitgesproken, op een kraaiendeun:

„Le ca-ta-clys-me du Pa-na-ma!”

En dan de woorden:

„Demandez les horribles détails demandez l'arrestation de l'assassin avec les portraits des victimes!”

Men heeft, van overheidswege, den *camelots* verboden iets meer te roepen dan den naam van het dagblad. Tevergeefs. Maar een groot schandaal wordt toch voortaan voorkomen. Vroeger, riep men de ergste lasteringen tegen regeeringspersonen en particulieren, onder voorwendsel dat de courant daarover een artikel bevatte.

Evenals onze courantombrengers, is de camelot-dagbladventer doorgaans slecht ter been en slecht geschoeid. Eene uitzondering op den regel maken de verkoopers van sport-blaadjes. Daverend gaat de man rond, die roept:

„Auteuil-Longchamp — demandez le résultat des courses!” Men moet hem zien trillen van ongeduld als hij geld terug moet geven aan een langzaam